

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 829/11-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Dražena Tripala, kao predsjednika vijeća, te Vesne Vrbećić, Žarka Dundovića, Ileana Vinja i Melite Božićević-Grbić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Buge Mrzljak Stenzel, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. M. J. i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. KZRH, odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zadru od 8. lipnja 2011. godine, br. K-44/07, u sjednici održanoj 16. studenoga 2011. godine, saslušavši zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Dragu Marincela,

p r e s u d i o j e :

Odbija se kao neosnovana žalba državnog odvjetnika i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Županijski sud u Zadru, presudom od 8. lipnja 2011. godine, br. K-44/07 donijetom u ponovljenom postupku, na temelju čl. 354. toč. 3. Zakona o kaznenom postupku (NN br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02 i 115/06, u nastavku: ZKP/97) oslobodio je od optužbe optuženike M. J. i D. T., da bi počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH.

Na temelju čl. 123. st. 1. ZKP/97, troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv te presude žali se državni odvjetnik zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, u pisanom podnesku od 8.

studenoga 2011. br. KŽ-DO-1605/11, predložio je da se žalba državnog odvjetnika prihvati.

Žalba nije osnovana.

Žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP, državni odvjetnik navodi da su razlozi pobijane presude nejasni i u znatnoj mjeri proturječni, da su izostali razlozi o odlučnim činjenicama, te da o odlučnim činjenicama postoji znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju iskaza svjedoka i vještaka danim u postupku i zapisnika o tim iskazima.

Radi se o parafraziranju te zakonske odredbe, a njeno obrazlaganje ukazuje, u stvari, na žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Kako je sud prvog stupnja za sva svoja utvrđenja dao jasne i opširne razloge koji nisu proturječni, a nema niti proturječja između onoga što se navodi o sadržaju iskaza svjedoka i vještaka i samih tih zapisnika o tim iskazima, to nije osnovana žalba zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka. Ispitujući pobijanu presudu u tom dijelu na temelju čl. 379. st. 1. toč. 1. ZKP/97 nije utvrđeno niti da bi bila ostvarena koja od postupovnih povreda na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

U dijelu žalbe zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja žalitelj ukazuje na proturječja u nalazima vještaka patologa i balističkog vještaka, te iskaz svjedoka D. Ž., sve u nastojanju da osnaži obranu opt. J. danu u istražnom postupku, u kojoj je priznao i opisao ubojstvo ošt. M. B.. Žalitelj predlaže i novi očevid na licu mjesta, u cilju pronalaska pištoljskih metaka i čahura, ponovnu ekshumaciju mrtvog tijela i novo balističko vještačenje.

Državni odvjetnik u žalbi navodi i da priznanje opt. J. nije obezvrijeđeno niti jednim provedenim dokazom, propuštajući pri tome uvidjeti da priznanje nije niti potvrđeno, pa priznanje samo za sebe još nije dovoljno za donošenje osuđujuće presude, budući je na glavnoj raspravi opt. J. povukao to priznanje, dajući razloge zbog čega je priznao počinjenje djela kod istražnog suca.

Iako državni odvjetnik te razloge opt. J., zbog čega je priznao pred istražnim sucem, dovodi u sumnju iskazom svjedoka M. L., djelatnika policije koji je obavljao obavijesni razgovor sa optuženikom, nakon njegova povratka u Republiku Hrvatsku i koji je iskazao da nije koristio nikakvu prisilu, to još ne znači da priznanje treba cijeliti vjerodostojnim, kako se to traži u žalbi državnog odvjetnika. Razloge za priznanje možda treba tražiti u rezultatima psihijatrijskog vještačenja, međutim, neovisno o tome, jedino je relevantno je li to priznanje potvrđeno provedenim dokazima.

Prije svega, priznanje nije potvrđeno niti jednim iskazom brojnih saslušanih svjedoka. Jedini svjedok koji je govorio o saznanjima o ubojstvu M. B. je svjedok D. Ž., koji je naveo da mu je M. L. rekao da je u grupi od četvorice ljudi koji su dočekali B., bio opt. D. T., a da je svjedoku L. to pričao A. M.. Dakle, njegova saznanja nisu neposredna, a

svjedoci M. L. i A. M. to negiraju. Iskazali su da ne znaju tko je ubio M. B., niti su o tome govorili bilo kome.

Osim toga, svjedok Ž. je govorio samo da je čuo da je u tome sudjelovao opt. T., ali nije govorio o opt. J., niti okolnostima počinjenja djela koje bi potvrđivale priznanje opt. J., pa je takav iskaz, sagledan u svjetlu iskaza svjedoka L. i M., nedostatan za drugačiji zaključak od onog suda prvog stupnja.

Inzistirajući na nesuglasnostima nalaza i mišljenja vještaka patologa i balističkog vještaka, državni odvjetnik bezuspješno osporava pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja u pogledu načina usmrćenja ošt. B..

Naime, vještaci su suglasni da je opt. B. u trenutku pucanja bio licem okrenut prema izvoru pucanja, da na lubanji nije bilo ozljeda i da nije pucano iz pištolja, jer čahure koje bi potjecale od pištolja, nisu pronađene provedenim očevidom na licu mjesta. Sve navedeno osporava obranu opt. J. iz istražnog postupka, u kojoj je on tvrdio da je opt. T. iz pištolja T. call. 7,62 mm, pucao jedan hitac u zatiljak oštećenika od čega je ovaj pao, a zatim čitav šaržer, dok je oštećenik ležao, jaukao i zapomagao. Zatim je naredio opt. J. da puca, što je on i učinio ispalivši iz poluautomatske puške u gornji dio tijela oštećenika tri metka.

Zaključke o ozljedama vještak patolog je dao na temelju oštećenja na odjeći i oštećenja kostiju mrtvog tijela koje je prethodno ekshumirano.

Vještak patolog dr. J. D. je naveo da je kod oštećenika utvrđena strijelna rana lijeve nadlaktice s prijelomom nadlaktične kosti, ustrijelna rana trbuha s prijelomom trećeg slabinskog kralješka. Sprijeda na odjeći, u visini prijeloma kralješka nađena su oštećenja u obliku defekata, dok je odjeća straga bila bez oštećenja.

Balistički vještak dipl. ing. R. S. u pismenom nalazu i mišljenju kategorički osporava obranu opt. J. iz istražnog postupka, također navodeći da je u oštećenika pucano u prednji dio tijela, a ne u leđa.

Na temelju pronađenih čahura na licu mjesta, nakon 19 godina od događaja, vještak balističar je zaključio da je ispaljeno pet hitaca iz automatske puške, što nastoji dovesti u vezu sa oštećenjima na mantilu oštećenika, što vještak patolog nije prihvatio, smatrajući da oštećenja na mantilu mogu biti rezultat truljenja i raspadanja, što potkrepljuje samo jednim oštećenjem nađenim sprijeda na džemperu.

To je ujedno i nesuglasnost između vještaka na koju upire žalba državnog odvjetnika međutim, ona nije od značaja za utvrđenje vjerodostojnosti obrane opt. J., kako to sugerira žalba državnog odvjetnika, jer opt. J. govori o jednom metku, a zatim šaržeru iz pištolja, ispučanog u leđa oštećenika, te tri metka iz poluautomatske puške, što vještaci ne potvrđuju, neovisno je li se radilo o jednom ili pet metaka iz automatske puške, ispaljenih sprijeda u oštećenika o čemu su govorili vještaci.

Stoga provođenje novog očevida na licu mjesta ne bi dovelo do drugačijeg utvrđenja činjeničnog stanja.

Provoditi očevid na mjestu događaja nakon proteka 20 godina od događaja je vrlo dvojbeno, u smislu očekivanog rezultata, pronalaska materijalnih tragova za koje bi se moglo samo pretpostaviti, ali ne i tvrditi, da potječu iz vremena događaja.

Već je i prvi očevid kada je pronađeno pet puščanih čahura, u tom smislu dvojben, jer nije sa sigurnošću utvrđeno da potječu baš iz tog događaja, međutim, da je na licu mjesta bilo još kakvih čahura ili metaka bili bi izuzeti kao i ove čahure, budući je pretraga terena vršena metal detektorima za protueksplozivni pregled terena.

Uz navedeno, žalitelju je potrebno ukazati da niti ostali navodi obrane opt. J. iz istrage nisu potvrđeni, što se u žalbi potpuno zanemaruje.

Iz iskaza svjedoka J. D., tada komandanta štaba TO Obrovac, utvrđeno je da 19. prosinca 1991. godine 4. laka obrovačka brigada nije niti bila oformljena, već tek 1992. godine, što je njemu neposredno poznato, jer je bio komandant te brigade.

Optuženik J. nikada nije bio pripadnik te postrojbe, za što ga se tereti optužnicom, a opt. T. tek kasnije, nakon njezina osnivanja. Dakle, niti u jednom segmentu opt. J. ne govori o stvarnim činjenicama.

Kako niti državni odvjetnik u žalbi ne navodi koji to dokazi koji su provedeni ili oni koje predlaže da ih se provede u novom postupku, potvrđuju obranu opt. J. iz istrage, ili bi ju trebali potvrditi, zaključci suda prvog stupnja nisu žalbenim navodima s uspjehom osporeni, jer samo priznanje optuženika koje nije potvrđeno provedenim dokazima i koje je kasnije povukao, nije dostatno za donošenje drugačije odluke.

Iz svih navedenih razloga, nije prihvaćena žalba državnog odvjetnika niti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa je na temelju čl. 387. ZKP/97 odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu, 16. studenoga 2011. godine

Zapisničar:

Buga Mrzljak Stenzel, v. r.

Predsjednik vijeća:

Dražan Tripalo, v. r.